

To je vesela zabava! Kar srce mi prestane biti in kar sape ne morem uloviti!

Zato pa, če se dobro zaženem, lahko preskočim z drevesa na drevo.

Toraj letim kakor ptič.

»Čemu učiš tega malo Ket?« je vprašala mamica »strička«.

»Naj se le uči!« je odgovoril. »V življenju ji lahko vse koristi...«

Nisem razumela teh besed.

Mamica tudi ni nič razumela.

»Striček« je to opazil in je veselo žvižgal.

(Dalje.)

—OŽ—:

V stepi . . .

ev človeka zelo poredkoma napade. Zdi se, da ga zravnanja pojava moža navdaja s strahom in spoštovanjem. V Sudanu, afriški pokrajini med vročo puščino Saharo in krokodilov polno reko Kongo, kjer se lev pojavlja zelo pogosto, ni znan noben primer, da bi napadel in raztrgal človeka. Tam pade več ljudi pod zobmi krokodilov in hijen kakor pa pod kremplji leva. Drugače je v Južni Afriki; tam ne mine skoro dan, da se ne bi zamorci zatekali k naseljencem, prositi pomoči proti tej veliki krvoločni mački. Toda, kakor pravijo raziskovalci Afrike, so domačini večidel sami krivi, če jih napade kralj pustinje. Pri neprestanih bojih, ki jih bojujejo posamezna plemena med seboj, se včasih zgodi, da obleži sredi stepe človek, zavrtno napaden in usmrčen od svojih sovražnikov. Če pride lev ponoči k takemu truplu, ki je še sveže, potem si gotovo ne bo iskal hrane drugje, da bi si potolažil svoj glad. Če je pa že enkrat okusil človeško meso, mu daje prednost pred vsakim drugim in postane tako, kakor se izražajo zamorci, »človekojedec«. Prevladuje pa mnenje, da so takim napadom bolj izpostavljeni temnopoltni zamorci kot pa belokožci. Lev, ki vse živali, katere je napadel, pobije na tla, ne usmrti takoj človeka, ki ga ima v krempljih, temveč mu šele pozneje, ko je že ves razmesarjen, med strašanskim rjojenjem zada smrtni udarec s šapo na prsa.

Lovec, ki je lovil leve s prebivalci vasice Mabotsa v Vzhodni Afriki, pripoveduje sledeče: »Nahajal sem se poleg učitelja — domačina z imenom Mebalve, ko sem opazil v svoji neposredni bližini leva, ki je izleknjen ležal na kupu skal in brezbrizno gledal okrog sebe. Mebalve je takoj sprožil puško; toda krogla je zadela samo skalo pod njegovim truplom. Lev je ugriznil v zadeto skalnato mesto kot pes v palico, ki jo vržeš vanj. Potem je odskočil, pretrgal sklenjen krog

gonjačev in izginil v brezkončni stepi. Ko smo zbrali preplašene gonjače in vpostavili red, smo videli zopet dva leva, ki sta pa prav tako nepoškodovana ušla. Nato smo se, naveličani brezuspešnega lova, kajti večerilo se je že, obrnili proti vasi. Med potjo sem videl zopet drugega leva na skalnati višini, pred katero je rastel precej visok grm. Ker sem bil oddaljen okoli 20 metrov, sem pomeril na njegovo telo in izstrelil naboja iz obeh cevi. »Zadet je!« so zavpili moji ljudje in odhiteli k njemu. Videl sem izza grma samo zavit levov košat rep in sem zaklical: »Počakajte, da nabašem puško!« Ko nabijem orožje, zaslišim krik in vidim, kako se lev v vsej svoji mogočnosti pripravlja, da skoči name. Bil sem prepočasn, da bi še enkrat streljal, a lev je bil urnejši. V skoku je zagrabil mojo ramo in oba sva padla na tla.

Grozno renčoč me je stresal, kot stresa pes-prepeličar ujeto podgano. To stresanje me je tako omamilo, da nisem čutil ne bolečin ne strahu, čeravno sem se vsega, kar se je godilo z menoj, popolnoma zavedal. Skušal sem se otresti svojega bremena in opazil sem, da je levov pogled uprt v Mebalvija, ki je hotel streljati na njega. Njegova puška pa je odpovedala. Lev me je pustil in se lotil njega, zgrabivši ga za nogo. Eden mojih spremljevalcev, ki sem mu nekoč pri lovu na krokodile rešil življenje, je skušal zabosti leva s sulico. Kralj džungle pa je takoj izpustil Mebalvija in se vrgel na onega. Toda v tem trenutku sta krogli, ki sem jih malo prej izprožil vanj, izvršili svojo dolžnost. Lev je padel mrtev na tla. Ves ta dogodek je trajal komaj par minut. Zver je pregrizla kost gornjega dela moje roke, da je krvavela iz enajstih ran, ki so bile videti kot luknje krogel iz puškine cevi. Po ozdravljenju mi je ostala roka kriva. Oba moja bojna tova-

riša sta trpela velike bolečine in učiteljeve rane so se po enem letu nanovo odprle. Revez je šele po nekaj letih popolnoma ozdravel!

Skoraj vsi zanesljivi opazovalci trdijo, da se lev zboji človeka in da se niti potem, ko se je že pripravil na skok, ne upa skočiti, če ga človek nepremično gleda v oči. Če ni že prej enkrat poskusil borbo s človekom, se ga boji; mirno držanje in pogumen pogled je že rešil življenje marsikomu, ko se je znašel v tako neprijetnem položaju. Če srečamo leva, postoji najprvo par trenutkov, da si ogleda človeka, nato se počasi korakajoč obrne, pogleda parkrat strahopetno nazaj in prične teči, kot bi ga gnal veter. Drugače pa je seveda, če se je že lev boril s človekom ali če je zelo lačen. Takrat ne pozna strahopetnosti in ne usmiljenja. Gorje tistemu, ki se sreča z njim! Z enim samim udarcem ga podere na tla.

Na vsak način torej prav nič ne pomaga, če bežimo pred njim, ker nas pač takoj ujame. Pripovedujejo namreč, da je ujel celó pogumne lovce, ki so jahali na izvrstnih in zanesljivih konjih. Kdor ima pri srečanju s kraljem živali tako pogumno srce, da mirno obstane na mestu, tega lev ne napade zlepa. Toda za tako korajžo je treba hladno kri in neustrašen pogum, ki je pa seveda lasten le malokomu.

DAVORINOV:

Marko in čarovnice s Črnega jezera.

(Pravljica.)

Kako se je tista dežela imenovala, ne vem. Bila pa je — kakor pravijo — lepa in slikovita, polna srebrnih in črnih jezer, pa globokih, temnozelenih dolin. Eno od teh jezer se je imenovalo kar Črno jezero, prebivalci visokih in temnih gora, ki so se dvigale nad jezersko gladino in so bile včasih prav do vznožja pokrite s snegom, pa so mu rekli po domače Jezero škratljjev. Zakaj na njegovih bregovih so se prečesto pojavljali škrtlji in poredni, nadležni pritlikavci. Kaj radi so motili in dražili popotnike, ki so slučajno potovali po tisti dolini. Najrajši pa so jih meni nič tebi nič sunili v jezero, kjer so jih pustili potem čofotati in gagati in jih niso prej potegnili na breg, dokler uboge žrtve od utrujenosti niso omagale.

Nekega dne, bilo je še zgodaj v jutro, je korakal po poti na bregu jezera mlad študent, Marko po imenu, v bližnje mesto v šolo. Premišljeval je to in ono in koval načrte za svojo bodočnost. Kmalu je imel dovršiti še zadnje izpite na tamošnji visoki šoli, potem si bo lahko sam služil kruh, sam skrbel zase in še siromašnim starem bo pomagal, ko ne bodo več zmogli dela. Ej, to bodo lepi dnevi; za ves trud in za vse sedanje skrbi in napore bo bogato poplačan. Takole je